

Smreka.

Na samem, v noči jasni,
Stoji med snegom smreka;
Od biserov ledenih
Iskrí se jej obleka.

Kot bi drevó božično
Ugledal v noči sveti,
Takó, samotna smreka,
Na tebe moram zreti!

In v mislih ti prižigam
Božične luči zlate,
Željâ in sanj in upov
Stotero nizam nate!...

Kakó v zelenju živem
Ta srčna dika sije,
Z vršiča pa se zvezda
Leskeče — poezije!

Kot dečku, kadar gleda
Božične. zlate sveče,
Takó srcé v nemirnem
Veselju mi trepeče...

Oj, gôri, zvezda sveta,
Srcé mi zate žije!
Prelep je božič dušni
Pod zvezdo poezije! —

A. Funtek.

Brata.

(Novela. — Spisal A. Funtek.)

I.

Gregor!« — Nobenega odgovora.
»Gregor!«

Mož, sedeč na podrti nizki klopi
pred borno kočó, ožrè se po gosposko
oblečenem človeku, stoječem pred njim.

Začel se je delati mrak, ki rad iz-
vabi človeka iz temačne sobe pod milo

nebo zlasti sedaj po letu, ko te pozdravi
večerna sapica. Prav lahko še opazu-
jemo nagovorjenega moža: v najboljših
letih je še, a nič prijaznega ne gledamo
na njem: sovražen pogled mu švigne iz
udrtih očij, in sovražno mu zveni glas,
ko reče:

»A! ti si!«